

Nielsen), at det er rigtigt nok, at naar der er Tale om at afskedige en Embedsmand, forlanger man i Reglen ikke Dom eller meget sjelden Dom, og det vilde ogsaa være urimeligt. Men her er netop ikke Tale om at afskedige en Embedsmand, men Tale om at afskedige en privat praktiserende Læge eller Tandlæge, og der er det stridende mod alle Regler, at disse Autoriteter kunne gribe ind og volde disse vigtige Følger uden Dom. Jeg tror, jeg har Ret til at sige, at den meget ærede Justitsminister kan ikke som endeligt Resultat af Undersøgelsen om en Læges Opræden udtale nogen egentlig midlertidig Ophævelse for disse Aar f. Ets. af Lægens Ret til at praktisere. Sundhedskollegiet kan suspendere, og det er jo ogsaa Meningen, at det eventuelle Sundhedsraad skulde kunne suspendere, og det kan Justitsministeren naturligvis ogsaa, men det er blot en foreløbig Afgørelse. Naar den endelige Afgørelse kommer, mangler Justitsministeren nu Ret til at ophæve vedkommendes Ret til at praktisere for kortere eller længere Tid. Det er derfor vistnok nødvendigt, at man træffer Bestemmelser, som ikke ere ubetinget knyttede dertil, at samtlige Lægeraadets Medlemmer ere enstemmige om Substillingen. Naar man saa skal komme ind paa at angive Betingelserne for, at disse meget vigtige Følger for Læger, Tandlæger o. s. v. kunne indtræde, har den ærede Justitsminister jo allerede her i Dag meget klart angivet de Hovedkategorier, som der er Tale om at lovgive om, og jeg ser ikke andet, end at disse Tanker meget vel kunne lægges til Grund for en Lovgivning, hvor man forsøgte paa at fastslaa Betingelserne for, at denne Virkning kunde indtræde. Men det er noget ganske andet end det, det ærede Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen) ansjorte, naar han sagde, at man skulde anføre Eksempler i saa Henseende; thi man maa give udtømmende Bestemmelser om, under hvilke Betingelser en Læge kan fratages sin Ret til at praktisere, og at man giver det i generelle Udtryk, er naturligt.

Endnu blot en Bemærkning. Naar den ærede Justitsminister talte om den umaadelige Skade og de uberegnelige Ulykker, som en saadan Læge kunde bevirke, naar man lader ham gaa løs og praktisere, vil jeg dog fremhæve, at det beror dog altid paa vedkommende selv, om de ville henvende sig til Lægen og konsulere ham. En Læge er jo dog ikke som en brølende Løve, der løber omkring og ser at gøre Skade. Man skal jo have Tillid til ham for at henvende sig til ham. Naar en Læge altsaa er tilstræk-

lig kompromitteret, er der virkelig ikke Grund til at frygte for ham. Naturligvis kan han gøre Skade, men paa den Maade kan man ikke optræde som Fornyrer for Befolkningen, at man skal rydde enhver Mulighed for at kunne komme i Ulykke bort for den.

Th. Nielsen: Den ærede Justitsminister var jo ikke utilbøjelig til at lade Provinslæger blive repræsenterede i Raadet, dersom der ikke stillede sig Banfeligheder i Vejen i Henseende til Valget; han udtalte blot, at han ikke vidste, hvorvidt der er saa mange Læger her i Kjøbenhavn, der havde været paa Landet, at der vilde blive noget Valg i saa Henseende. Dertil skal jeg bemærke, at der jo ikke var noget i Vejen for at indkalde dygtige Provinslæger hertil Kjøbenhavn. Skulde de nemlig ville det af Hensyn til deres Praksis, kunde man vel forhøje Honoraret noget, muligvis paa Finansloven. Men for Resten er der vel mangan en dygtig Provinslæge, som ikke vilde tage i Betænkning at tage ind til Kjøbenhavn, naar han faar 3,000 Kr. ved Siden af sin private Praksis. Jeg tror, at det er absolut nødvendigt, at Provinserne blive repræsenterede ved en dygtig Provinslæge, ved en Mand, der virkelig kender de provinssielle Forhold. Det er den eneste Maade, paa hvilken Provinsernes Interesser nogenlunde fylldig kunne varetages og Utilfredshed over Tilfidesløstelse fra Provinslægerne Side holdes borte.

Jeg vil sige, at den Ændring, den ærede Minister udtalte sig for at kunne gaa ind paa til § 9, er meget bedre end det, jeg udtalte; saa jeg skal med Fornøjelse tage imod en Ændring af den Form, den ærede Minister synes at være tilbøjelig til at ville gaa ind paa, og jeg vil tilføje, at saa vilde jeg sætte Pris paa, at § 9 ellers beholdt sin nuværende Stikelse. Ganske vist ere praktiserende Læger ikke Embedsmænd i almindelig Forstand, men de ere dog Mænd, der have lige saa ansvarfuld en Gerning og fuldt saa ansvarfuld, som mangan en af de Embedsmænd, som kunne afskediges uden videre. Jeg vil netop derfor mene, at det er meget formaalsstjenligt, at Bestemmelserne bliver staaende. Den vil ganske sikkert ikke blive anvendt ret ofte, men den vil virke forebyggende, og det betragter jeg rigtignok som den væsentligste Opgave, at Bestemmelserne faar en forebyggende Karakter.

Angaaende Apotekerne vil jeg sige, at jeg maa fastholde, hvad jeg før udtalte. Jeg er ikke kommen med noget Angreb paa Apotekerne som saadanne, det er paa Institutionen, som jeg mener er mindre heldig